

og bange, ja ligesom en anden Fritjof Jensen havde givet sig til at fable om Mørkets Magter og mystiske Dæmoner, skønt Sandheden var den simple, letforstaaelige og tillige saare trøstefulde og opløftende, at Livet i sin Vælde overvandt alle Selvets smaa Fornemmelser lige til Dødstankens Uhygge; at Mands og Kvindes Favntag var det Himmerige, hvor der var Glemsel for alle Sorger, Tilgivelse for alle Synder; hvor Sjælene mødtes i skyldfri Nøgenhed som Adam og Eva i Paradisets Have. I hint Øjeblik, da han stod ved Fodenden af Fru Engelhardts Seng og trods Had og Afsky endnu følte sig uimodstaaeligt dragen mod hendes hvide Bryster, havde Tilværelsens Urgrund afdækket sig for ham. Men i Stedet for at lade sig betage og henrive havde han som det forhutlede Præstegaardsprodukt, han nok alligevel inderst inde endnu var, givet sig til at slaa Kors for sig, ja været paa Nippet til at optræde som Bodsprædikant.

Han ærgrede sig grundigt over sig selv. Saa ynkeligt havde han altsaa svigtet den første Gang, Livet for Alvor havde prøvet hans Tro! . . . Og hvor var det egentlig betegnende! Mens Fru Engelhardts virkelige moralske Skrøbeligheder — hendes Løgnagtighed og Skaberi f. Eks. — ikke i nogen særlig Grad havde frastødt ham, havde han overfor det eneste, der i Virkeligheden kunde forsone med disse Skavanker, den mæg-